

LBRIS

We know
books

TOATE DREPTURILE REZERVATE

© EDITURA MIRON

MARIAH STEWART – AN INVINCIBLE SUMMER

Traducere de Cornelia Cernetchi

Această ediție este posibilă în baza unei licențe
de la AMAZON Publishing, www.apub.com,
în colaborare cu ANA Sofia Ltd.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STEWART, MARTHA

Invincibila vară / Mariah Stewart ; trad. de Cornelia Cernetchi. -

București : Editura Miron, 2024

ISBN 978-606-8695-32-7

I. Cernetchi, Cornelia (trad.)

821.111

**MARIAH
STEWART**

**INVINCIBILA
VARĂ**

EDITURA MIRON

*Pentru Charlotte Jones
- bine ai venit in familie!*

În mijlocul urii, am descoperit că există, în mine, o iubire invincibilă.

În mijlocul lacrimilor, am constatat că era, în mine, un zâmbet de neînvinș.

În mijlocul haosului, am constatat că există, în mine, un calm de neînvinș.

Mi-am dat seama, prin toate acestea, că...

În toiu iernii, am constatat că există, în mine, o vară de neînvinș.

Albert Camus

PROLOG

Bună, tuturor!

Sper ca rândurile mele să vă găsească pe toți sănătoși (grași și fericiți, pe unii dintre noi!). Vă vine să credeți că REUNIUNEA DE DUPĂ PATRUZECI DE ANI DE LA ABSOLVIREA LICEULUI este la o distanță de doar o săptămână? Este ultima strigare! Dacă nu v-ați făcut încă rezervarea, faceți-o ACUM! Dragi prieteni, cum de au trecut atâția ani de când am părăsit holurile Liceului Mid-Coast Regional? Nu știu despre voi, dar eu simt că nici nu au trecut optsprezece ani! Bine, poate o zi, două, dar în inima mea sunt tot copil. Pun pariu că și voi sunteți.

Comitetul de reuniune face eforturi pentru ca weekendul acesta să fie unul reușit. Au fost rezervate camere la câteva pensiuni B&B (vezi lista atașată), dar ele se ocupă repede, așa că, dacă nu aveți unde să stați pe la prieteni, alegeți-vă o cameră și faceți-vă rezervarea cât mai curând.

Sigur că am planificat multe activități, de la primirea de vineri seara, la meciul de bun venit, de sâmbătă. Dacă nu vă place fotbalul, (trimiteți email, dacă doriți golf – trebuie să anunțăm clubul local câte persoane vor veni), avem un tur al noului centru de artă, prânzul la cel mai nou (și cel mai bun) local din Wyndham Beach (trebuie să fac rezervări, spuneți, dacă vă interesează!). Desigur, cina va fi duminică seara. Am plătit un DJ și i-am oferit lista cu preferințele tuturor. Trăiască anii '70!

Sper să vă văd pe toți în weekendul următor! Nu ar fi același lucru fără voi.

Lydia Hess Bryant, Comitetul pentru reuniune
Promoția 1980, Liceul Regional Mid-Coast

P.S. Atașez o listă în care i-am menționat pe colegii care ne-au părăsit de-a lungul anilor, Dumnezeu să le odihnească sufletele!

Capitolul unu

MAGGIE

De pe locul ei de la geam, Maggie Flynn privea cum apare pe sub nori aeroportul T.F. Green, din Warwick, Rhode Island. Aștepta cu nerăbdare acest weekend, de când a primit invitația la reuniunea de la absolvirea liceului. Numai de cât a sunat două prietene vechi, ca să facă planuri. Cele mai bune amice din copilărie, Liddy Bryant și Emma Dean, reveniseră în orașul natal, Wyndham Beach, după facultate, se căsătoriseră cu bărbați din partea locului și au rămas cu familiile lor, în timp ce Maggie a preferat să plece. Patruzeci de ani! Atât timp trecuse de la absolvire.

Își scoase căștile la care asculta filmul preferat, *Febra de Sâmbătă Seara*, vizionat pe perioada zborului. Maggy credea cu tărie că o călătorie înapoi în anii '70 trebuia să înceapă și să se termine cu Bee Gees. Puse căștile în geantă, își legă centura de siguranță și privi cum se apropie avionul de pistă.

După aterizare, își luă bagajele, luă o mașină închiriată și se îndreptă spre Providence, la volanul unui sedan, pe Route 66, înainte de a vira spre Massachusetts. Cânta cât o țineau plămânii *Stayin Alive* și traversa pe autostrada ce o ducea în locurile cunoscute unde, cu câteva decenii în urmă, la Fall River, se mâncau cele mai bune specii marine de pe planetă, dar și arome din Portugalia, Capul Verde și Insulele Azore. Rezervația fluviului Slocum, în Dartmouth, unde mergea cu

Brett cu caiacul, respira aerul sărat și urmărirea zborul păsărilor pe vremea când erau tineri, îndrăgostiți și siguri de viitorul lor împreună – înainte ca lucrurile să se complice. New Bedford, unul dintre cele mai mari porturi de baleniere. În Fairhaven se cumpărau homari proaspeți, direct de pe vasele de pescuit, iar mama ei aștepta acasă și-i fierbea imediat. Mattapoisett, cu minunatele sale plaje și farul Neds Point. Rampa de la care bunicul ei, Harvey Wakefield își lansa nava, *In My Wake*, apoi plaja Shining Tides, unde în zilele de vară le ducea pe Maggie și pe sora ei, Sarah, să caute crabii și să sape după scoici. Totul părea atât de demult – ba chiar era – totuși amintirile parcă veneau de ieri. Ciudat cum se topesc timpul și memoria, iar într-o altă zi unele amintiri ies la suprafață clar, într-o mișcare detaliată, sfâșietoare.

Pentru Maggie, ultimii doi ani au fost dureroși și dificili, lăsând-o epuizată și cu urme vizibile pe față. Atât de rău arăta, încât luni întregi nici nu s-a recunoscut în oglindă. Asta i se întâmplă celui care îngrijește persoana iubită, suferind de o boală terminală.

Maggie nu s-a plâns. Și-a dedicat fiecare ceas îngrijirii răposatului soț, în timp ce i se rupea inima atunci când observa cum starea lui Art se degrada atât de rapid. Din intelectualul radios, activ și superinteligent, de aproape 60 de ani, devenise în scurt timp doar o fantomă. Când Art i-a mărturisit diagnosticul teribil și complet neașteptat, Maggie a jurat că va fi alături de el până la capăt, în fiecare zi de tratament, prin care toți sperau să învingă boala. S-a ținut de cuvânt și nu a părăsit casa decât ca să-l ducă la consultațiile medicale și la tratamentul urmat la Philadelphia. Deși fiicele lor s-au oferit să stea cu el când Maggie mai pleca... undeva, la un prânz cu o prietenă sau la coafor, Maggie a refuzat. Timp de treizeci și doi de ani ai căsniciei lor, Art a avut grijă de soția și de fiicele lui.

Acum venise rândul lui Maggie să-l îngrijească. Și asta făcuse zi și noapte.

Singura ei preocupare a fost să-l ajute pe Art. A fost prea obosită să realizeze prețul pe care-l va plăti din cauza bolii lui.

În ziua în care s-a văzut cu adevărat în oglindă, prima dată după ce primiseră vestea blestemată – doctorii îi spusese că mai avea de trăit cinci sau șapte luni și, din nefericire, profeția lor fusese exactă –, Maggie se privi îndelung la imaginea ei reflectată, dar nu se recunoscuse. Plecase la cofetărie, să ridice un tort pentru ziua de naștere a nepoatei ei – prima sărbătoare în familie de la decesul lui Art – când se opri să se uite într-o vitrină. Atât de șocată a rămas de înfățișarea ei, încât s-a simțit jenată să intre și să se prezinte drept Maggy Flynn.

– De ce nu mi-ai spus nimic? o întreabă seara pe una dintre fiicele ei. De ce?

– Mamă, noi am încercat, îi zise Natalie, fiica ei cea mică, în vârstă de 29 de ani, mama lui Daisy, care avea 3 anișori. Nici nu ai vrut să auzi. Ții minte când eu și Grace ți-am propus să te ducem o zi la spa?

– Vag, recunoscuse Maggie.

– Ne-am gândit că ar fi bine să te legăm și să te forțăm să urci în mașină, dar nu voiam să alarmăm vecinii, îi zise Grace, cealaltă fată, care avea 32 de ani. Știi că doamna Crenshaw stă toată ziua cu ochii pe fereastră.

Natalie se întoarse spre sora ei.

– Poate data viitoare ar trebui să facem asta.

– Îmi place ideea, zise Grace, cu o mișcare scurtă a capului.

– Nu va exista o dată viitoare, spuse Maggie bosumflată, și puse mâna pe telefon, căutând un număr salvat.

– Pe cine suni? întreabă Grace.

– Pe coafeza mea. Iar de mâine reiau cursurile de yoga și-mi reînnoiesc abonamentul la sală. Făcu o pauză, așteptând

să răspundă cineva, și își examinează unghiile roase, zdrențuite. Alo, da! Sunt Maggie Flynn! Cât de curând puteți să-mi faceți o programare la Kim? Se poate face o programare și la manichiură în aceeași zi?

Maggie a avut nevoie de ceva mai mult decât de o programare la coafor, ca să se simtă din nou ea însăși, dar chiar și cei mai mici pași făcuți o aduceau înapoi la femeia care fusese cândva. Nici nu-și făcea iluzii că va mai arăta ca la optsprezece ani – nu că ar fi dorit-o, optsprezece fusese anul cel mai greu din viața ei – dar știa că poate să arate bine.

Bine era un obiectiv tangibil.

*
* * *

La patruzeci și cinci de minute după ce a ieșit din aeroport, semnul cu cele două viraje spre Wyndham Beach i-a apărut pe dreapta. Primul ducea direct spre casa Liddy, unde fusese invitată să petreacă acest weekend lung. Cel de-al doilea ducea mai departe de port, apoi spre casa copilăriei ei. Ezită atunci când se apropie de primul viraj, înainte să opteze pentru cel de-al doilea.

Coborî toate geamurile mașinii și trase adânc în piept aerul marin, în timp ce rula pe Front Street și văzu schimbările petrecute de la ultima vizită, înainte ca Art să se îmbolnăvească. Din acel moment, nu mai avea chef să meargă nicăieri, însă reuniunea de după patruzeci de ani de la absolvirea liceului era prea importantă și de neratat. Pe stânga trona școala particulară de băieți, o instituție exclusivistă, veche de două sute de ani, adăpostită de clădirea cu trei etaje, în stil Tudor, inexplicabilă alegere, fiindcă în acest oraș aproape totul era construit din șindrilă sau din șită de cedru, ca orice construcție din port. La o distanță în larg, zări nava *Jasper V*, cu velele strânse, ancorată în același doc unde fuseseră legate toate navele *Jasper I*, până la *IV*.

Valurile unduiau nava chiar și atunci când o ambarcațiune cu motor trecea pe lângă ea.

Magazinul universal din centrul orașului Wyndham Beach era pe colțul străzilor Front cu Church, iar Maggie știa că înăuntru totul era și acum neschimbat. Brutăria și măcelăria se aliniau mai departe. Magazinul cu cadouri, buticurile, magazinul cu bomboane, librăria, toate păreau neschimbate. Apăruse un restaurant nou, *La Mimi*, aflat la trei străzi distanță de Harbor House, ce fusese acolo dintotdeauna. O cafenea, de la care Liddy cumpăra pateuri delicioase. Pizzeria era tot acolo, între magazinul cu băuturi și agenția imobiliară. Pe gazonul din fața bisericii se afla același panou pe care scria SUNTEȚI TOȚI BINEVENIȚI! Un local nou apăruse peste drum. În afară de asta, Wyndham Beach rămăsese neschimbat.

Încetini când se apropie de Front Street, făcu stânga și se apropie de Cottage Street, întrebându-se cine locuia acolo acum, la fel cum se întrebese în copilărie. Trase pe dreapta, fiindcă ajunsese în fața casei în care copilărise. Citi pe o plăcuță WAKEFIELD HOUSE ISAIA, aprox. 1796 – semn probabil adăugat de noii proprietari. Cine să fie? Familia Blanchard? Cam așa ceva. Mama lui Maggie, Ellen Wakefield Lloyd, nu ar fi considerat necesar să facă publică proveniența casei familiei sale. Toată lumea din oraș știa cine a construit casa și când.

Maggie cuprinse cu privirea totul: nu doar casa, ci fiecare copac și boschet. Spera să vadă ceva în curtea din spate, fiindcă Liddy îi spusese că noii proprietari au construit încă un corp, doar că nu se vedea nimic din cauza unui șir de tuia plantați special pentru a obtura vederea dinspre stradă. Când a apărut un panou arhitectural de construcții, Liddy l-a văzut și i-a povestit tot ce s-a adăugat (dormitor matrimonial, baie, dressing și sufragerie la etajul al doilea, precum și un salonaș și o bucătărie la primul nivel). Tot Liddy îi spusese cât s-a cheltuit

(aproape 200 000 de dolari – „Dar – a declarat Liddy – nu știi asta de la mine.“). Curiozitatea lui Maggie o împinse să coboare ca să arunce o privire, dar fără succes.

Se deschise ușa și apărură un băiat cam de 8 ani, alergând pe scări, apoi își luă bicicleta și porni spre centru. Maggie nu-și mai lungi gâtul să vadă ceva, ci porni spre capătul străzii.

Când era copil, June și Jerry Gribbin locuiau alături de ei și nu aveau copii, însă își decorau casa de Crăciun. Domnul Gribbin preda muzică, la academie, iar doamna Gribbin dădea lecții de pian în salonul lor. Maggie nu dorea să cânte la pian – Sarah însă da – doar că îi plăcea să asculte muzica plutind de la fereastra acelei case și, de multe ori, adormea seara pe acorduri din Für Elise, ori pe melodii identificate de sora ei ca fiind *Fantasia* în Do minor a lui Mozart, sau *Sonata Lunii* a lui Beethoven.

Maggie se întreba cine oare locuiește acum acolo și dacă o mai fi pianul acela în salon.

La două case mai departe de cea a soților Gribbin, Cottage Street se termina brusc și continua cu o alee pietruită, folosită ca parcare pentru plajă. Se știa că înotatul acolo se făcea „pe propriul risc“, dar acum Maggie zări foișorul salvamarului, chiar în mijlocul plajei. Se descălță și porni spre el, prin nisipul amestecat cu pietre. Își lăsă pantofii și geanta la baza foișorului, apoi urcă și se așeză pe scăunel. Stătea așa, ușor aplecată și lăsa rafalele de vânt sărat să-i răsfire părul și să-i mângâie fața. Portul era calm la reflux, iar astăzi, mai ales, cerul era de un albastru perfect de toamnă și în depărtare se vedea peninsula. Se vedea Buzzards Bay și Shelby Island. În Massachusetts așa era toamna târziu în septembrie, pe țărmul golfului Cape.

Maggie coborî din foișor și se îndreptă spre apă, iar malul era plin de alge încurcate, scoici sparte, bucăți de lemn și o bucată

dintr-un pantof rupt. Ridică din nisip un ciob de sticlă, șlefuit de valuri, îl frecă între degete și-l băgă în buzunarul fustei de blugi. Încercă apa cu vârful piciorului drept și, constatând că este rece, se retrase în zona unde valurile nu ajungeau, apoi zări un morman de pietre mari și merse să se așeze pe unul dintre bolovanii cei mai mari, aproape de ponton. În locul acesta, cândva, demult, ea, Liddy și Emma se întâlneau ca să mai bârfească și să discute despre viața socială. Pierdu noțiunea timpului, inundată de fluxul de amintiri ale fetei care fusese cândva, dar și ale fețelor oamenilor pe care îi iubea. Liddy, cu fustele ei lungi și codița împletită, fusese o hippie dinainte ca noțiunea să devină celebră. Emma, fiica pastorului, pacifista, care niciodată nu-și ridica fusta deasupra genunchilor și care făcea mereu doar ce se cuvine. Nenumărate ore petrecute de ea acolo cu Brett, băiatul de aur care ar fi putut avea orice fată din liceu, dar care avea ochi doar pentru Maggie. Frumosul Brett, iubirea absolută a vieții lui Maggie, care-i împărtășise visele, iar mai târziu un secret peste care nu trecuse nici acum, secret pe care nu l-a dezvăluit nici măcar celor mai apropiate prietene. Secretul care i-a îndepărtat.

Nu intenționa să mediteze la asta acum – nu dorea să se gândească la *el* deloc. Dorea să se distreze în acest weekend, alături de prietenele vechi și dragi. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să stăruie asupra unui lucru care la final i-a adus doar durere și regret.

Se întoarse spre foișorul salvamarului, de unde își luă pantofii și geanta. Oricât de amestecate erau sentimentele ei acum, tot se bucura că a revenit în orașul ei, pe strada unde a crescut, pe plaja bine cunoscută, cufundată în viața pe care a trăit-o cândva, aici. Era bucuroasă pentru această ocazie de a veni acasă și intenționa să se bucure de fiecare minut. Începând de acum.

Își șterse picioarele, ca să îndepărteze nisipul, se încălță și reveni la mașină, fredonând *You Should Be Dancing*.

Era timpul să înceapă petrecerea.

*
* * *

Terasa Liddyei era orientată spre grădini minunate, unde petrecuse ultimii treizeci de ani ca să le îmbunătățească, plantând straturi de plante perene, ce șerpuiau printre tufe de trandafiri, crini, dar și multe alte soiuri, astfel că tabloul cuprindea o explozie de culori ce se scurgea din ghivece de toate dimensiunile. Pe terasă, în partea dreaptă, se aflau o masă rotundă și patru scaune confortabile, precum și trei șezlonguri, care erau aliniat în partea stângă. Liddy pregătise și așezase pe masă multe bunătăți – brânzeturi, un platou cu crudități și boluri cu sosuri condimentate și încă unul cu file de pește afumat, pe un pat de salată kale. Pentru Maggie era un adevărat paradis să petreacă o seară de septembrie, delectându-se cu aroma dulce a unui clematis ce șerpuia pe o arcadă metalică, bucurându-se în același timp de compania celor două dragi prietene ale ei, precum și de ospitalitatea Liddyei.

– Încă unul, Mags? o îndemnă Liddy, ridicând shakerul cu Margarita.

– Oh, nu! Nu! Mai bine nu! Zău, așa! oscilă Maggie, cu paharul ridicat. Off!

Liddy râse și-i turnă.

– Emma?

– Oh, te rog! Da! Emma se întoarce spre ea, cu paharul întins. Nimeni nu face Margarita atât de bună cum o faci tu.

– Mulțumesc! Oricând dorești, bate la ușa mea, zi sau noapte, iar eu vin să-l pregătesc, bucuroasă. Liddy goli recipientul în propriul ei pahar. Își petrecu degetele mâinii stângi prin părul lung, bogat și cărunț, care-i cădea pe spate în onduleuri mari. Pe

unele femei culoarea – sau lipsa ei – le-ar fi îmbătrânit, doar că Liddyei îi venea bine, aprecia Maggie. Liddy fusese întotdeauna sinceră în toate, iar asta însemna și propria imagine în ochii lumii. Maggie a întrebat-o, la ultima ei vizită, când își va vopsi părul, iar Liddy a râs.

– Niciodată! Ce vezi, asta primești! În plus, eu nu am timp pentru revopsit rădăcinile! Voi de câte ori o faceți? o întreabă pe Maggie, care recunoscuse că o dată la șase săptămâni își făcea programare pentru asta. Eu nu am timp! Mai ales că sunt ca Popeye din desenul animat. „Eu mi-s așa cum mi-s!”

Maggie a râs de ea, dar nu a mai abordat subiectul. Recunoștea că îi stătea perfect Liddyei, care era mai înaltă decât Maggie, doar că o depășea cu vreo douăsprezece kilograme. Părul ei era natural, iar îmbrăcămintea trăda stilul hippie, în absolută consonanță cu personalitatea ei directă. Acum purta o rochie lungă din tricot, cu mâneci trei sferturi și șliț până la genunchi. În talie avea o curea portocalie.

Maggie se gândea că a ales o ținută conservatoare, adică pantaloni negri, o tunică turcoaz și, la gât, o eșarfă galbuie. Completase ținuta și o înviorase cu cercei de aur lungi până la umeri. Natalie îi cumpăraseră de ziua ei, de la cel mai modern butic din Main Laine. Liddy putea fi nominalizată la premiul pentru personajul cel mai colorat, așa cum se întâmpla întotdeauna.

– Ar trebui să merg să mai prepar câteva pahare, zise Liddy, uitându-se la recipientul gol.

– Mai târziu! Stai și bucură-te de seara aceasta! De când am ajuns eu, te tot agiți! Camera de oaspeți arată ca un hotel de cinci stele. Este senzațională. Maggie sosise după-amiază și fusese condusă în camera unde urma să doarmă. Cum i se promisese, patul era nou, la fel așternuturile, tapetul era schimbat și baia fusese reamenajată. Pe noptieră flori, iar pe toaletă un teanc

de prosoape albe. Maggie fusese tratată atât de regește doar de câteva ori, a și recunoscut.

– Trebuie să-mi păstrez reputația! Doar nu mi-am dorit să regreti că nu ai rezervat o cameră la noul motel deschis – CeCe Engle, remarcă Liddy. Te asigur că m-aș fi supărat!

– CeCe și-a deschis un motel? Întrebă Maggie, care nu știa noutatea. Vorbim de aceeași CeCe Engle, bârfitoarea cea mai oribilă, neprietenosă și exagerată?

– Ca să nu mai spunem că este și persoana cea mai șleampătă și leneșă din Wyndham Beach. Oricum, din clasa noastră, adăugă Emma. Emma era exact antiteza nepăsării și tocmai își netezea rochia. Emma, mereu o doamnă, *se îmbrăca* special pentru fiecare ocazie – haine, bijuterii, coafură, toate perfecte înainte să iasă din casă. *Mereu a fost așa*, își aminti Maggie. Emma fusese fata care apărea la picnicul din clasa a treia îmbrăcată în pantaloni scurți, albi, impecabil călcați și o bluză mulată pe corp – desigur, băgată în pantaloni – când toți ceilalți purtau blugi tăiați și tricouri. Minionă și drăguță, cărnă și cu ochi mari, albaștri, brunetă, cu părul scurt, tuns pixie, stil pe care îl purta de-o viață, Emma era întotdeauna ca scoasă din cutie.

– CeCe a cumpărat clădirea veche a lui Ives și în ultimul an a muncit ca o nebună ca să-l pună la punct și să-l pregătească pentru weekendul în care avea loc întâlnirea, explică Liddy. Am înțeles că doar două perechi au rezervat câte o cameră la ea.

– Nu mi-am imaginat ziua în care CeCe va alege conștient să facă un lucru care să solicite un efort semnificativ din partea ei. Oare ea știe cât e de greu să lucrezi în domeniul hotelier? zise Maggie, și luă o gură de băutură, apoi puse paharul pe masă.

– Dacă nu știe, va afla curând! Cred că weekendul acesta va fi ca o inițiere pentru ea, zise Emma. Acum câteva zile m-am întâlnit cu ea la poștă și nu vorbea decât despre cum pregătește ea motelul și despre cine va sta cu ea.

– Mă întreb de ce a hotărât să deschidă un motel? În viața ei nu a fost o femeie harnică și nici nu mă gândeam că-i plac oamenii atât de mult. Poate că s-a schimbat, fu de părere Maggie.

– Mie nu mi se pare, îi zise Liddy, Emmei. Ție?

Emma clătină din cap.

– Aceeași CeCe din trecut.

– Sigur că nu-i vreau răul, doar că nu văd ca afacerea ei să aibă succes. Femeia asta nu este deloc capabilă să lucreze cu oamenii. Apoi Liddy schimbă subiectul. Emma, să-i spunem și lui Maggie ultima noutate despre șeful poliției?

Maggie sări ca arsă pe scaun și protestă:

– Nu, să nu-mi spuneți! Nu vreau să știu ce face, unde locuiește, cu cine se culcă sau cu cine este însurat! Punct!

– Oh, dar Mags... protestă acum Emma.

– Nu! Vorbesc serios! Nu mă interesează! Nu vreau să știu. Maggie își acoperi urechile cu palmele. Povestea cu Brett este foarte veche. Am trecut de mult peste ea, la fel și el. Ar trebui să o faceți și voi. Vă rog, putem să o dăm uitării?

– Consideră că am dat-o, zise Liddy, și se uită cu înțeles spre Emma. Dar, apropo de lucruri date uitării, ai văzut ultima listă cu colegii noștri de clasă care au murit?

– Habar nu aveam că am pierdut atâția în ultimii ani, zise Maggie.

– Da, cred că anotimpul e de vină, probabil. Emma bău și restul de Margarita din pahar. Nu întinerim.

– Oricum, mi se par prea mulți, rosti Maggie, căzând pe gânduri. Nu am știut de Colleen Thompson și de boala ei. Dacă știam, i-aș fi trimis măcar un mesaj.

– Nu a fost bolnavă mult timp, îi spuse Liddy. Într-o zi a făcut niște analize, iar după o săptămână s-a prăpădit.

Maggie surâse trist, amintindu-și de fata pe care o botezaseră Copăcel, fiindcă până în clasa a șasea ea le depășise în înălțime pe toate, inclusiv pe majoritatea dintre profesori.

– Ții minte cum profesoarele de gimnastică și toți antrenorii încercau să o determine să joace baschet, doar că ei nu-i plăcea? Voia să joace hochei de câmp.

– La care nici nu se pricepea. Emma își mai luă o felie de plăcintă. Dumnezeu să-i odihnească sufletul. Au ținut o slujbă foarte frumoasă la biserica tatălui meu. A ținut o predică impresionantă.

– Em, tatăl tău a ținut mereu predici frumoase! A fost cu totul deosebit la comemorarea mamei mele. Atât de liniștitor, zise Maggie, iar Liddy încuviință. Am crezut că s-a retras din rolul de pastor.

– Da, spuse Emma, doar că părinții ei au dorit ca el să țină slujba pentru Colleen, fiindcă membrii familiei au făcut parte din biserică foarte mult timp. Știi că fratele meu, Dan, este pastor acum, nu? El a preluat totul atunci când tata s-a retras.

– Da, știi, confirmă Maggie.

Se lăsă tăcerea, iar Maggie se gândi la mama ei, dar își aminti și de colegii de clasă care muriseră în ultimii ani.

– Cred că suntem la vârsta la care ne putem aștepta să aflăm și de alți prieteni care s-au dus, zise Emma.

– Vorbești ca și când noi am fi antice. Nu sunt pregătită să mă gândesc la mine ca fiind bătrână. Nu suntem bătrâne, o contrazise Maggie încruntată, și puse o felie de pește pe un cracker. Lid, ce ai pus în sosul pentru pește?

– Smântână, puțină maioneză și suc de lămâie, plus pătrunjel proaspăt, tocat mărunt. Cam atât.

– E delicios!

– Mersi! E rețeta mamei mele!

Emma ronțăia o felie de gogoșar.

– Moartea face parte din viață. Cu toții trebuie să știm asta. Eu nu mă așteptam să rămân văduvă până la 50 de ani, iar tu, Maggie, pun pariu că ai crezut că veți avea tot timpul din lume, rosti ea calm toate acestea. Foarte rare au fost ocaziile în care Maggie a auzit-o ridicând tonul sau pierzându-și firea.

Înainte ca Maggie să poată răspunde, Liddy zise:

– Și nici nu m-am așteptat să-mi îngrop un copil.

Maggie se întinse și îi strânse Liddy-ului mâinile împreunate pe masă. Sinuciderea Jessicăi, fiica Liddy-ului, în urmă cu trei ani, șocase pe toți cei care o cunoscuseră.

– Cred că este momentul potrivit să schimbăm subiectul, declară Emma, însă Liddy clătină din cap.

– Dacă nu vorbim despre asta, tot nu trece. Adevărul este că, din motive pe care nici acum nu le înțeleg, Jessie a ales să-și pună capăt zilelor și nu trece nicio zi fără să mă întreb ce mi-a scăpat. Trebuie să fi fost semne pe care le-am ignorat, lucruri pe care ea le-a spus și care ar fi trebuit să-mi dea de înțeles că suferă. Cum s-a putut să nu le știu? Liddy avea deja lacrimi în ochi. Ce mamă este aceea care habar nu are că propriul ei copil suferă atât de mult, încât preferă să moară decât să trăiască?

– Scumpo, nu poți vedea decât ceea ce oamenii aleg să-ți arate. Dintr-un motiv oarecare, Jessie a ales să nu împărtășească. Maggie continua să o țină de mâini pe Liddy. Poate că nu vom ști niciodată ce s-a întâmplat sau ce gândea ea, ori de ce nu a mărturisit nimic nimănui. Noi știm doar că pentru ea tu ai fost o mamă minunată. Te adora! Știi asta!

– Nu a părut niciodată deprimată sau tulburată, continuă Liddy, ca și când nu ar fi auzit remarcile lui Maggie. Avea zile în care era doborâtă, cum suntem toți. Niciodată nu mi-am imaginat că se petrece în ea ceva mai profund. În fiecare zi am continuat să retrăiesc săptămânile care au precedat tragedia și nici acum nu văd ceva care să fi dat alarma că, într-adevăr,